

folkeligjindede Mand. Seg maa gjøre opmærksom paa, at jeg ikke sigter til nogen enkelt Person, og at jeg her aldeles ikke gaar ud paa at sige Ubehageligheder til noget Menneſte. Situationen er alſor alvorlig, til at man ſkulde tage ſaadanne Sidehenſyn. Der ſaldt igaar en klar og efter min Mening fyldeſtgjørende Udtalelſe fra det Standpunkt ſom indtages af en af de Mand, der have virket for Grundlovsforandringen, nemlig det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Seg glædede mig over at høre den Overbeviſningens Styrke, hvormed han talte. Det pegede forreſten tilbage paa, hvad han udtalte, dengang han ſluttede ſig til dem, der vilde have Grundloven forandret, idet han dengang ſagde, hvad jeg tydelig huſter, at der maatte ogſaa kunne regjeres fornuſtig med den, naar Folket var med. Den Tanke har det ærede Medlem dengang haft, og den forfølger han endnu, og det maa man agte, idet det ſynes at være hans dybeſte Overbeviſning, at paa den Maade maa Forfatningen kunne bruges. Paa den anden Side kan Ingen negte, at denne Regjering ſidder lovlig her i Genhold til den ulyſſalige Grundlov, ſom vi have faaet i 1866; men her opſtaar det Spørgsmaal, ſom allerede flere have fremsat: Hvad ſkal Enden blive? Hvad ſkal der ſe? Skulle vi blive i den Stilstand, hvori vi nu have været, ſaavidt jeg huſter, i 4 Aar? Er det det, hvorfor vi have en Forfatning? Det tror jeg, at Alle maa være enige i, er ikke ønskeligt. Den ærede Regjering vil jo ikke have Skyld for Stilstanden, men den tror, at Skylden ligger hos dette Thing. Dette Things Flertal tror derimod, at Feilen ligger hos Regjeringen, fordi den ikke vil vige Bladsen oſv. Nei, Feilen ligger i den Grundlovsforandring, vi fik i 1866, og ſom ikke har kunnet føre til Andet, end hvad der nu er kommet tilſtede. Vi have en Forfatning, ſom er uden noget Middel til Tilveiebringelſe af Overenſtomſt mellem de to Thing. Den Forfatning, ſom blev forelagt af Regjeringen, havde et henſigtsmæsſigt Middel med Henſyn til Divergentſer paa Finantsloven, nemlig at derſom der var Punkter, hvorom Thingene ikke kunde blive enige, ſkulde der nedſættes Fællesudvalg fra begge Thing, hvilket ikke ſkulde give Betænkning, men ſkulde afgjøre diſſe Spørgsmaal. Der var et Organ, men det vare vi ſaa lykkelige, kan jeg ſige, at faae bortkaſtet, og nu ſtaar denne Forfatning ſom en, der ikke kan tilveiebringe Andet end negative Reſultater.

Der er vel flere Gange bleven ytret, at naar vi havde en Regjering, der vilde gjøre ſig Umage for at bringe de to Thing til Enighed, kunde denne Forfatning nok bruges; men jeg vil ſpørge: er det et Middel, ſom kan tilfredſtille, at det Hele ſkal afhænge af Miniſterens Villie, — hvad fører det til Andet end til Miniſterdepotiſme? Det er rimeligviſ ikke denne Regjeringſ

Tanke at ville udve en ſaadan, det kan jeg ikke ret vel tro, ſiden det ogſaa fra dens Side er beſlaget, at der ikke kan komme Enighed tilſtede; men det kan ikke blive til Andet, ſaalænge vi have denne Forfatning. Seg ſtemte imod Forfatningsforandringen, ſaalænge jeg kunde, og jeg har ønsket, at vi maatte komme til en ny Forfatningsforandring; men der ſkal være viſſe Forhold tilſtede ved en ſaadan, og i reaktionære Perioder er det farligt at gaa til Grundlovsforandring, det vil ſige for dem, der have den Anſkuelſe, jeg hyl-der, thi man kan da let rejſtere under en eller anden tilſyneladende liberal Form at faae en større Indſtrænkning i Friheden. Seg ſer ſaaledes i Diebliffet ikke nogen Udvei af det Uſøre, vi ere komne ind i ved denne Grundlovsforandring, uden den, at der maa arbeides paa at tilveiebringe en offentlig Mening, ſom er i Stand til at bringe Alle her i Landet, ogſaa dem, der nu ere de lykkelige Magtbeſiddere, til at erkjende, at ſaaledes kan det ikke veeblive at gaa. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), hvis Tale igaar jeg beundrede, gav en Antydning af Noget, der gik i ſamme Retning, idet han rettede en Opfordring til de Bedſte blandt dem, der vel ikke er Flertallets Meningsſtæller, men dog have en levende Interelſe for at bringe Reformen frem, og ſagde til dem: Hjælp os! Jeg vil juſt ikke underſkrive det Sidſte, han ſagde; men han antydede, at man ſkulde hjælpe ved at overtude Regjeringen om Nødvendigheden af — jeg tror, han ſagde, at den ſkulde gaa; men jeg vil opfatte det ſaaledes, at det ikke kan veeblive at gaa, naar den veebliver at ſtille ſig i ſamme Forhold til Thinget, ſom den hidtil har gjort. Seg ſer alſaa ikke, at der er Grund til Forandring over, at Regjeringen er her; men jeg er glad ved, at det efterhaanden viſer ſig, at denne Grundlovsforandring er bleven til det, ſom Grundtvig og Tſcherning ſagde os, at den vilde blive, nemlig: en Ulykke for det danſke Folk. Og naar det bliver klart til alle Sider, tror jeg, at der ogſaa hos dem, der nu have Magten, vil kunne komme det Diebliff, da de dog tro, at det ikke er værd at holde ſaa ſtramt igjen, og at det maatte dog er det bedſte, at ogſaa de række en Haand til Overenſtomſt med det Thing, hvis Biſald de ikke kunne undvære, naar de overhovedet ville bringe Noget ſomhelſt frem. — Dette Par Ord har jeg ikke villet undlade at udtale paa Grund af, at jeg ved aldeles paatrængende nødvendige Forretninger var nødsaget til at være fraværende, dengang da dette Thing i ſidſte Samling behandlede og vedtog en Beſlutning, ſom jeg, hvis jeg havde været tilſtede, fuldſtændig vilde have ſluttet mig til. Da nu den ærede Regjeringſchef har udtalt, at han ikke antog, at han ſaa snart vilde træde af fra ſin Plads, forekommer det mig, at det ogſaa er henſigtsmæsſigt at udtale Noget angaaende ſelve Finantslovsforlaget. Jeg ſkal nu bemærke, at